

eller en nær ven eller en slægtning, eller hvis de rammes af andre alvorlige krisesituationer, som er nævnt i beslutningsforslaget.

Når jeg alligevel vil afvise beslutningsforslaget, er det, fordi beslutningsforslaget bygger på den forudsætning, at familier og netværket ikke kan klare tingene selv, og at det heller ikke kan forlanges af dem, at de skal kunne det. Jeg er ikke helt enig i det postulat. Jeg tror faktisk, at mange familier kan selv; ikke bare den nærmeste familie, men også slægtninge og venner både kan og vil gerne hjælpe familien og børnene igennem den svære tid, der kommer, hvor de skal lære at leve med sorgen og tabet.

Vi skal passe på med ikke hele tiden at tage ansvaret fra familierne og lægge det over til det offentlige. Og så tror jeg ikke, at det offentlige altid er bedre til at tage ansvaret for, at børn hjælpes, end børnenes egne familier og netværk er.

Jeg ved godt, at der er familier, som ikke har noget netværk, der kan bruges i sådan en situation, og at der er børn, der har brug for mere støtte end den, familierne kan give dem. Men her har vi allerede en god lovgivning, hvor barnet og familien kan få hjælp efter de eksisterende regler i serviceloven. Jeg synes også, det er værd at lægge mærke til, at der er flere frivillige organisationer og patientforeninger, der gør et rigtig godt stykke arbejde på det her område.

Når en familie har brug for hjælp efter serviceloven, tilrettelægger kommunen, hvordan denne hjælp skal ydes, ligesom kommunen selv tilrettelægger det forebyggende arbejde. Jeg synes, at både beredskabsplaner og sorggrupper kan være ganske gode redskaber i det arbejde, men jeg mener, at det fortsat må være op til den enkelte kommune at tage stilling til, hvordan den vil arbejde forebyggende, og hvordan den yder hjælp til børn og familier, der har særlig brug for støtte.

Det er regeringens holdning, at det er vigtigt, at der er opmærksomhed om børn og unge, der er i sorg eller krise på grund af tab af en forælder eller et andet nærtstående familiemedlem. Det er regeringens holdning, at den opgave løses bedst i et samarbejde mellem de kommunale parter, de frivillige organisationer og den enkelte borger, og derfor kan regeringen ikke støtte forslaget.

Kl. 18.15

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Der er lige et par korte bemærkninger til ministeren. Først fru Jette Bergenholz Baurup.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Jeg synes da, det er positivt, når ministeren siger, at hun har stor forståelse for, at børn kan komme i krise og sorg, men ministeren mener, at det kun er familien, der kan gå ind og løse de her problemer.

Jeg mener absolut, at det også er vigtigt. Vi ved, at 4.000 børn om året mister en forælder. Vi ved også, at der er mange skilsmisser, som giver store tab for børn. Er det så ikke meget vigtigt, at der netop er disse beredskabsplaner på skoler, i daginstitutioner, så den nærmeste, måske en lærer, en klasselærer, kan komme ind omkring og give omsorg og støtte. Hvis der i en familie er et tab, hvis en far eller en mor afgår ved døden, kan den anden part være så kriseram, at vedkommende simpelt hen ikke kan give den støtte og omsorg til barnet.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Henriette Kjær):

Jo, det er jeg jo også fuldstændig enig i. Jeg synes bare, at loven er tilstrækkelig, som den er i dag, for der er jo netop mulighed for, at en skolelærer tager hånd om problemet, eller, hvis skolelæreren eller en anden, der er i barnets netværk, ikke selv kan håndtere det, netop kan underrette kommunen om, at her er et barn, der er i krise, et barn, der er i sorg og ikke får den nødvendige hjælp. Det kan man mærke på barnet. Og så er der jo paragraffer i serviceloven, der netop kan hjælpe til, at der gives de tilbud, der er nødvendige.

Det synes jeg er en god lov og også en nødvendig lov. Og jeg er fuldstændig enig i, at der kan være situationer, hvor familien ikke kan klare det her, hvor man ikke har et netværk, man har kontakt med, der kan gå ind og hjælpe.

(Kort bemærkning).

Jette Bergenholz Baurup (S):

Det, vi taler om her, er en lærer, en pædagog, som er inde og give den omsorg, der skal gives. Det vil så sige, at det er første fase af det, som vi skriver er en tretrinsindsats. Det er ikke alle børn, som har behov for at komme i sorg-krisegrupper. Det er ikke alle børn, der har behov for at skulle tale med en psykolog, men der er nogle, som trænger til ekstra omsorg, også i dagtimerne. Der er også det, at barnet kan tale med klasselæreren om, hvordan de samlet kommer ind og fortæller, hvad der er sket i familien. Det er bare den omsorg i dagligdagen.